

Su Shelley

vetlla d'Advent

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES
dissabte, 29 de novembre de 2025

INTRODUCCIÓ

Iniciem el temps d'Advent, temps d'espera i d'esperança. Sentim la necessitat d'aturar el ritme del nostre dia a dia per copsar l'impuls de l'Esperit que actua en nosaltres, per redescobrir la seva presència —callada però insistent— que ens comou i ens mou a actuar en un món mancat d'esperança.

Acollim aquest nou Advent, i disposem-nos a viure'l amb agraïment tot demanant al bon Déu que talment com va passar amb Maria, nosaltres també trobem la serenor i la confiança necessàries per dir «Veniu, Senyor Jesús».

Ara encendrem el primer dels quatre ciris de la corona d'Advent, signe esperançat que Nadal és a prop!

CANT Tota la terra espera el Salvador
i el solc obert la paraula del Senyor:
món de lluita i de penes, que vol llibertat,
reclama justícia i cerca veritat.

Diu el profeta al poble d'Israel:
de mare verge ens vindrà l'Emmanuel,
serà «Déu amb nosaltres», i el nostre germà;
amb ell, l'esperança al món retornarà!

SALM 130

Cor I Senyor, el meu cor no és ambiciós
ni són altius els meus ulls;
visc sense pretensions de grandeses
o de coses massa altes per a mi.
Jo em mantinc en pau,
tinc l'ànima serena.

Cor II Com un nen a la falda de la mare,
així se sent la meva ànima.
Israel, confia en el Senyor
ara i per tots els segles.

Tots Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant.
Com era al principi, ara i sempre,
i pels segles dels segles. Amén.

CANT A l'establia, Jesús bé el recordem,
però és entre els homes allà on el trobarem,
i vivim esperant-lo, perquè ha de tornar,
quan vingui a buscar-nos, la Vida cantarà.

ADVENT, UN TEMPS MASSA CURT PER ENTENDRE EL MISTERI¹

Conxa Adell i Cardellach

L'Advent és un temps estrany, massa curt per entendre el misteri. Misteri, de què? De la vida. Com entendre que Déu es faci home, carn en el ventre d'una dona anònima, única per a Déu? Com entendre que el brogit de les festes generi tanta gresca i soroll, quan hauríem d'estar en actitud d'espera, com ella, Maria?

L'Advent ens confronta amb les nostres contradiccions del voler i no poder. Ens demana una reflexió profunda del propi viure. Mans obertes per rebre, ulls oberts per veure-hi, oïda atenta per sentir la remor del Déu que passa en silenci.

L'embaràs de Maria és impossible d'entendre. És difícil d'entendre com devia ser l'espera abans del naixement, i encara més difícil d'entendre com el devia passar Josep, el gran fidel, el gran company, l'home net de cor per excel·lència. Un nen tan petit, fill de Déu, ho haurà d'aprendre tot de Maria i de Josep.

¹ *L'Agulla*, 153 (nov. 2025), 3.

L'Advent ens convida a una contemplació quieta, malgrat el soroll. Potser encara no hem començat a ser creients seriosos, potser encara no hem començat a ser cristians seriosos i només ho som de nom, però no de fets agosarats. I quan dic seriosos, vull dir precisament que convidin a l'alegria, aquella alegria profunda que només pot venir de Déu.

Advent ens fa sentir comunitat, família. Per això és un temps de tristesa per a tantes persones que viuen soles, que no tenen amb qui compartir o que tenen els seus familiars massa lluny, massa distants, sense lligams.

CANT Viva llum d'alba —mar de claror—
tot el poble clama: Vine Senyor!
Goig del qui vetlla contra la por:
tots junts obrirem camins al Senyor!

A punt de cloure l'Any Jubilar de l'Esperança, Advent és el gran temps de l'esperança, el gran temps de l'espera que ens ensenya que no tot ha de ser immediat, sinó que cal un procés, un discerniment, una escala de valors, deixar temps al temps per permetre ser, per permetre tornar a ser. L'esperança és qui ens fa tenir el cos a punt per caminar; és alhora passat, present i futur en un únic punt. Passat, perquè allò que va ser, el fet més increïble de la humanitat, Déu fet home, ara està a punt de tornar a néixer. Present, perquè el delit de l'espera ens fa estar en marxa i alhora quiets. Futur, perquè allò que pensem que passarà ja és. En un sol punt allò que ha estat, allò que és i allò que serà. Perquè el temps de Déu no és el nostre, i com ens costa d'acceptar!

L'Advent ens dona l'oportunitat d'un nou naixement. No parlem a l'estil de les llistes inacabables de bon desitjos del nou any, sinó de permetre'ns una nova tendresa, recuperar la netedat del cor, admetre la nostra vulnerabilitat. Permetre que Déu torni a ser Déu dins nostre, en aquell espai interior que és el nostre ADN únic, allà on no ens podem amagar de Déu i que

sentim que la seva mirada no ens judica sinó que ens acompanya i ens bressola.

Potser Nadal no serà tenir el regal de bressolar el nen de Maria, sinó el gran regal de deixar-nos bressolar per Déu mateix.

CANT Bona notícia —crit i cançó—
tot el poble clama: Vine, Senyor!
Veu que ressona i es fa pregó:
tots junts obrirem camins al Senyor!

Una frase de no sé qui diu: «La vida no et pregunta si vols ser fort. La vida t'obliga a ser-ho». Som més forts que no sabem, arrelats en la nostra pròpia fragilitat, petitesa i limitacions. És veritat que a vegades el viure ens sobrepassa, però l'espera quieta de l'embaràs ens atura, perquè per a tothom és clar que un embaràs necessita el seu temps. L'embaràs de Maria ens fa escletxa que nosaltres també portem Déu dins i que l'hem de treure per als altres. No es pot quedar dins, en la foscor, perquè Déu és llum i en el claustre fosc, ni que sigui de la mare, es moriria.

No ens podem comparar amb Maria, és clar. O sí? Espera quieta, silenci, el nen a punt de néixer, Déu a punt de néixer. Misteri.

CANT Diu el profeta al poble d'Israel:
de mare verge ens vindrà l'Emmanuel,
serà «Déu amb nosaltres», i el nostre germà;
amb ell, l'esperança al món retornarà.

CÀNTIC - Un cel nou i una terra nova (Isaïes 65,16b-19,24-25)

Cor I Un cel nou i una terra nova
«Tothom oblidarà els desastres del passat,
els meus ulls no els tornaran a veure.

- Cor II Crearé un cel nou i una terra nova.
Ningú no es recordarà del passat,
no hi pensarà mai més.
- Cor I Alegreu-vos,
exulteu amb una joia eterna pel que jo crearé:
crearé una Jerusalem joiosa,
el seu poble desbordarà d'alegria.
- Cor II Jo mateix exultaré per Jerusalem
i m'alegraré pel meu poble.
No s'hi sentirà mai més cap plor ni cap crit de dolor.
Abans que m'invoquin, ja els respondré,
i encara pregaran que ja els hauré escoltat.
- Cor I Llops i anyells pasturaran ben avinguts,
el lleó menjarà palla com el bou,
i les serps s'alimentaran de pols.
Ningú no farà mal ni destrosses
en tota la meva muntanya santa.
Ho dic jo, el Senyor.»
- Tots Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant.
Com era al principi, ara i sempre,
i pels segles dels segles. Amén.

Ave Maria, de Serguei Rachmanninof

AL LLARG DE TOTS ELS DIES...

autoria desconeguda

Al llarg de tots els dies,
Déu continua sent el nostre Pare
i volent-nos més del que puguem imaginar.

Junts

La vida autèntica de Maria ens obliga
a abandonar sedes i comoditats
per seguir-la pels camins plens de pols.

Ens obliga a cobrir la seva túnica amb un davantal,
a imaginar-la pastant pa,
carregant aigua des del pou,
donant de mamar, fregant el terra...
Tot el que han fet les dones durant segles.

Maria orienta la seva acció i la seva interioritat.
També per a ella creure suposa
un itinerari i un aprofundiment.
No perdem de vista que es necessita temps,
reflexió i silenci per meditar,
per creure i per trobar-hi respostes.

Ajuda'ns, Maria, que, durant el dia d'avui,
la nostra mirada guanyi en fondària i detall,
perquè puguem veure més clarament
el camí de cada dia
com un camí de pau i d'esperança.

Que ens esforcem
per donar un somriure
a totes les persones
amb qui ens trobem cada dia.

Que sapiguem gaudir de tota la creació,
respectant i estimant ben intensament
la natura i les persones.

Que en despertar cada matí
ho fem amb serenor,
tot donant gràcies
per tantes coses bones com ens ofereix,
de manera gratuïta i generosa, el Déu de la Vida.

Que les nostres vides es barregin sense por,
com llevat evangèlic, amb la massa,
per tal d'ajudar a fermentar aquest món en què vivim.

MAGNÍFICAT

La meva ànima magnifica el Senyor,
 el meu esperit celebra Déu que em salva,
 perquè ha mirat la petitesa
 de la seva serventa.

Des d'ara totes les generacions
 em diran benaurada,
 perquè el Totpoderós
 obra en mi meravelles.

El seu nom és sant,
 i l'amor que té als qui creuen en ell
 s'estén de generació en generació.

Les obres del seu braç són potents:
 dispersa els homes de cor altiu,
 derroca els poderosos del soli
 i exalta els humils;
 omple de béns els pobres,
 i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel, el seu servent,
 com havia promès als nostres pares;
 s'ha recordat del seu amor a Abraham
 i a la seva descendència per sempre.

PREGÀRIA FINAL

